

Sygn. akt IV Ka 63/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślęmp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

sprawy T. K.

syna M. i D. z domu T.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 10 listopada 2017 r. sygnatura akt VI K 33/17

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. K. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 63/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem T. K. niewinny został od tego, że 30 września 2016 roku w K., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trenu sklepu (...) przy ulicy (...), usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia towaru w postaci dwóch wiertarko – wkrętarek (...), trzech wideodomofonów, pilarki, zestawu nasadek (...) o łącznej wartości 4.9000 zł czym działali na szkodę (...) Sp. Z o.o., przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję pracowników ochrony sklepu, a nadto oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany między innymi wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. akt III K 40/11, w którym połączono między innymi wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie o sygn. akt 73/10 za czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie o sygn. akt II K 509/10 za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za które wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 4 lutego 2014 roku do 21 lipca 2016 roku,

to jest od popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator zrzucając błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu przez Sąd, iż T. K. nie popełnił zarzuconego im czynu, działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., podczas gdy prawidłowa, wszechstronna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego ocena materiału dowodowego, a to przede wszystkim treść zeznań świadka M. P. obecnie G., która w swoich zeznaniach na Komisariacie Policji w B. zeznała, iż samochód użyczała T. K. około tygodnia czasu przed jego kradzieżą i w późniejszym okresie już go nie pożyczała, a w samochodzie nie było na pewno przedmiotów należących do T. K., podczas gdy między innymi te przedmioty znajdowały się w samochodzie pozostawionym przez sprawcę na parkingu w K. oraz z uwagi na wykazy połączeń pomiędzy oskarżonymi, które świadczą, iż wymienieni znali się i kontaktowali się ze sobą przed kradzieżą powinny prowadzić do przekonania, iż T. K. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. dopuścił się czynu kradzieży .

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest oczywiście trafna.

Sąd Okręgowy podziela wszystkie argumenty podniesione przez skarżącego tak w samym zarzucie apelacji jak i jej uzasadnieniu.

Za przyjęciem, że to T. K. był kierującym samochodem V. (...) do którego drugi ze sprawców, a to P. P. miał załadować ukradziony towar przemawia co najmniej kilka jednoznacznych w swej wymowie argumentów:

1. Jak wynika z wyjaśnień T. K. z 10.01.2017 (k.252-253) nie znał on współoskarżonego P. P., nie wie kim on jest, nie spotykał się z nim wcześniej towarzysko ani nie kontaktował.

Powyższe jest oczywistą nieprawdą, bowiem choćby z zeznań M. P. wynika, że (k.193) mężczyźni znali się od dawna m.in. ze wspólnej pracy w lokalu (...) w K..

2. Oskarżeni przed zdarzeniem wielokrotnie kontaktowali się telefonicznie, a szczególnie duże nasilenie miały ich połączenia w dniu kradzieży (por. wydruki bilingów oraz notatka urzędowa k.208) . Rozmowy ustały natychmiast po zatrzymaniu P. P..

3. Do omawianego przestępstwa doszło 30.09.2016 r. w godzinach popołudniowych, zaś tego samego dnia o godzinie 22.10 M. P. złożyła zawiadomienie o przestępstwie , a to kradzieży samochodu marki V. (...), którego kilka godzin wcześniej używano przy dokonaniu przestępstwa na szkodę (...) (.78-79). Pojazd ów „pokrzywdzona” nabyła tydzień wcześniej przy pomocy oskarżonego T. K. i za pożyczone od niego pieniądze (por. k.85-86 oraz k.191-193). T. K. także użytkował ten samochód.

4. M. P. oświadczyła (k.193), że 30.09.2016 nie kontaktowała się telefonicznie z oskarżonym. Temu przeczy wydruk billingów, a także treść notatki urzędowej (k.208).

Już tylko powyższe nakazuje przyjęcie, że wskazany wyżej samochód V. (...) nabyty został głównie po to by przy jego pomocy dokonywać kradzieży sklepowych, a kierującym tym samochodem był T. K..

Odmienne przyjęcie, a to takie jak zaprezentował Sąd I instancji wydaje się być wręcz naiwnością, a nie wynikiem logicznego rozumowania, wiązania poszczególnych faktów, które układają się w logiczną całość.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.